

Írta: Benedek Csaba

2019. augusztus 26. hétfő, 05:39 - Módosítás: 2020. április 06. hétfő, 12:33

Augusztus 26.

Boldog Percy Tamás és Bichier des Ages Szent Johanna-Erzsébet

Boldog Percy Tamás vértanú

+Anglia, 1528. +York, 1572. augusztus 22.

Thomas Percy Northumbria grófjainak nemzetségéből származott. E család tagjai Shakespeare több királydrámájában szerepelnek (pl. IV. Henrik).

Apját 1537-ben kivégezték, mert nem ismerte el VIII. Henrik (1509-1547) egyházfőségét. Öccsével, Henryvel együtt elszakították hű katolikus anyjától. Az apa kivégzésével a család elvesztette polgári-politikai jogait, de amikor Tamás nagykorú lett, visszakapta. A katolikusbarát Tudor Mária királynő (1553-1558) hálából megengedte, hogy újból felvegye a grófi címet, amiért Scarborough-ban leverte egy összeesküvést. Egy évvel később feleségül vette a Worcester grófok régi, híres nemzetségéből származó Anne Somersetet.

Northumbria Észak-Angliában, a skót határ közelében fekszik, Tamás gróf pedig ott szolgált királynőjének hűségesen és sikeresen. I. Erzsébet (1558-1603) idejében is, aki az anglikán egyházat támogatta, kezdetben még jól alakultak a dolgai; 1563-ban a királynő a térszalagrendet adományozta a grófnak. Csakhamar azonban „túlságosan katolikusnak” találták.

Anglia északi része akkoriban még meglehetősen katolikus volt. Egy protestáns megfigyelő azt közölte, hogy „egész Yorkshire-ben alig akad tizenkét befolyásos férfi, aki helyeselné a királynőnek a vallással kapcsolatos eljárását”. 1568-ban a skót Stuart Mária királynőnek (1542-1567) menekülnie kellett. Mivel őt a katolikus hit védelmezőjének tekintették, Tamás gróf hozzá pártolt.

1569-ben Észak-Anglia nemesei felkelést terveztek Stuart Mária érdekében, Northumbria grófjának azonban kételyei támadtak. Végül legjobbnak találták, hogy írásban tanácsot kérjenek Szent V. Pius pápától. Erzsébet királynő azonban értesült erről, és már néhány nappal azután, hogy az írást elküldték, Northumbria grófját és egy másik nemest a királynő elé idézték. Nem

Írta: Benedek Csaba

2019. augusztus 26. hétfő, 05:39 - Módosítás: 2020. április 06. hétfő, 12:33

volt idő arra, hogy megvárják a pápa válaszát; sietve tanácsot tartottak, és elhatározták, hogy nem engedelmeskednek a királynő hívásának, helyette Durhambe vonulnak.

A hívők mindenfelé szabadítóként köszöntötték a felkelők hadseregét; minden templomban ismét szentmisét tartottak a lakosság ujjongása közben. Tizenegy éve hittagadásra kényszerítették ezeket az embereket, a szívükben azonban csaknem valamennyien katolikusok voltak még. A Krisztus öt szent sebét mutató hadijelvény alatt egyik várost a másik után hódították meg.

Sikerük azonban csak addig tartott, amíg Erzsébet meglepetéséből magához térve csapatokat nem küldött Sussex grófjának parancsnoksága alatt. Ezután megfordult a hadiszerencse, a felkelőket leverték; a hadsereg feloszlott, vezérei pedig - köztük Tamás is - átmenekültek a határon Skóciába.

Sussex grófja véres bosszút állt. A gazdagoknak nagy sarcot kellett fizetniök; a szegényeket százával akasztották fel.

Tamás megpróbált Skóciában eltűnni, de elárulták, és a skót régens hatalmába került. Fogva tartotta, de arra mégsem tudta magát elhatározni, hogy ellenségének, Erzsébetnek kiszolgáltassa. Utóda azonban tárgyalásokba bocsátkozott a királynővel, a börtön őrzője viszont hajlott arra, hogy a foglyot tekintélyes váltságdíj ellenében szökni engedi. A gróf hitvese beutazta hát az országot, hogy összeszedje a kívánt összeget, Erzsébet azonban gyorsabb volt: kétezer font megfizetése ellenében kiszolgáltatták neki a grófi foglyot.

Tamást két és fél évig tartották fogva Skóciában. Egy pap, aki meglátogatta, azt közölte később, hogy a gróf példás türelemmel viselte el sorsát s a feleségétől és négy kisgyermekétől való fájdalmas elszakíttóságát. Mindennap sok órát szentelt az imádságnak és a szemlélődésnek. Börtönben írt imáinak gyűjteménye máig fennmaradt.

Amikor Tamás ismét angol földre ért, felajánlották neki, hogy tagadja meg hitét. Mivel erre nem volt hajlandó, közölték vele, hogy készüljön a halálra. Kivégzése előtt csaknem az egész éjszakát imádságban töltötte. Mint főnemest akasztás helyett lefejezték. „*Katolikusként halok meg*” - mondta az összegyűlt tömegnek -,

Írta: Benedek Csaba

2019. augusztus 26. hétfő, 05:39 - Módosítás: 2020. április 06. hétfő, 12:33

mert nem ismerhetem el Anglia új egyházát."

- Fáj neki, mondta, hogy oly sok embernek, aki őt követte, az életével kellett fizetnie; bizonyos azonban abban, hogy lelkük eljutott a mennyei dicsőségre.

Percy grófot nagyon kedvelte a nép. Amikor lefejezték, százával tolongtak hozzá, és kendőket mártottak a mártír vérébe, hogy ereklyéjük legyen tőle.

Hitvесе huszonnégy évvel később halt meg franciaországi száműzetésben. Legkisebb lánya, aki sohasem látta az apját, bencés kolostort alapított Brüsszelben. Amikor Angliában megszűnt a hitüldözés, ez a közösség a dél-angliai Haslemere-be települt át, ahol máig is fennáll.

Tamást 1896-ban avatták boldoggá.

Bichier des Ages Szent Johanna-Erzsébet apáca, rendalapító

Les Ages 1773. július 5. +La Puye, 1838. augusztus 26.

Jeanne-Elisabeth-Marie-Lucie Bichier des Ages életrajza szorosan kapcsolódik lelki vezetőjének, Fournet Szent András-Hubertnek életéhez.

Johanna 1773. július 5-én született Les Ages várában, és a blanc-i Saint-Genitour plébániatemplomban keresztelték meg. Három fivérével együtt jámbor nevelést kapott; gyermekkoráról nem maradt fenn semmi említésre méltó. Tízéves korától két éven át egy intézetben kapott elemi kiképzést. Hazatérve anyjának segített a háztartásban; már ebben az időben nagyon bensőséges és izzó felebaráti szeretettől áthatott életet élt. 1792. január 11-én, a forradalom előestéjén elvesztette apját. Nagybátyja, egy moussaci kanonok könyvelésre és kereskedelmi ismeretekre tanította, hogy kezelhesse a családi vagyont. Legidősebb fivére kivándorolt, ő pedig anyjával együtt veszélyes helyzetbe került, s néhány hetes börtönt is el kellett viselniök. Ezt követően Châteauroux-ban időzött egy hosszú vagyoni jogi per miatt, amelyet végül is megnyert, majd visszavonult De la Guimetičre várába. Minden alkalmat felhasznált, hogy részt vegyen a forradalmi esküt megtagadó papok szentmiséjén. Így 1798 januárjában egy éjszaka tizenkét kilométert gyalogolt, hogy meghallgathasson egy szentmisét, amelyet Marsyllis egy pajtájában Fournet Szent András-Hubert mondott. Ismerte szentségének hírét, és gyónni akart nála. Egy rendkívüli mélységű és a kegyelem működésének teljesen átadott lélek tárult fel Fournet abbé előtt, aki lelkivezetője és tanácsadója lett.

Amikor a vallásszabadság lassanként helyreállt, Fournet abbé bevonta tanítványát egy tervének megvalósításába: szegény gyermekek oktatását és betegek gondozását végző kongregáció alapításába. 1804-ben megkérte Johannát, hogy Béthines-ben nyisson iskolát. Mivel Johanna túl volt terhelve szegények látogatásával és beteg anyja ápolásával, két társnőt keresett segítőül. Miután anyja meghalt, nagyobb szabadsággal rendelkezett, s átadta magát a fenti tervek megvalósításának. Maillében tanácsot kért Fournet abbétól, majd Poitiers-be utazott, hogy ott bevezessék a szerzetesi életbe. 1806 júniusában gyóntatóatyja visszahívta. Öt társnőjével együtt először Guimetičre-ben telepedett le; mivel ez meglehetősen messze feküdt Maillé-től, kibérelte Molante várát, és az 1806. év végén társnőivel együtt oda költözött. Itt nyerte el a kongregáció szervezett formáját, és felvette a Filles de la Croix („a kereszt lányai”) nevet. Későbbi nevük: Szent Andrásról nevezett keresztes nővérek. Fogadalmukat 1807 februárjában tették le a nővérek, és ettől kezdve hordták jellegzetes viseletüket.

Az alapítás azonban csak nagyon lassan gyarapodott, és nehezen szilárdult meg, úgyhogy az alapítók arra gondoltak, összeolvasztják egy már fennálló és meggyökeresedett kongregációval. Minden erre irányuló kísérlet sikertelen maradt, és az alapítónő arra a meggyőződésre jutott, hogy Isten önálló közösségnek akarja látni kongregációját. A nővéreknek el kellett viselniük a kezdeti évek sanyarúságát, mert sokszor még a legszükségesebbjük is hiányzott. Ebben a szegénységben és nyomorúságban Johanna anyja olyan hitről és felebaráti szeretetről tett tanúságot, hogy nővérei és a szegények „a jó nővér” melléknevet adományozták neki. Megnyitott egy kis iskolát, közössége oltalmába fogadott harminchárom árva gyermeket és néhány szegény embert. Az anyagi gondok mellé rettenetes belső kínok is járultak, és ezek ellen Fournet abbé orvosságként szigorú és igényes lelki vezetést alkalmazott. A helyzet lassanként érezhetően javulni kezdett. Új nővérek kérték felvételüket, és a szomszédságban különféle új alapításokat tudott létrehozni. 1811-ben a közösség huszonöt nővérből állt, és Johanna anyja Maillé közelében akart letelepedni, hogy Fournet abbét megkímélje a fáradságos utazástól. Végül sikerült egy Rochefort nevű birtokon, közvetlenül a Saint-Phéle templom mellett megfelelő helyet találnia. Életfeltételeik kezdetben itt is szegényesek voltak. Fournet abbé Poitiers püspökét hasztalanul kérte kongregációja elismerésére. Csak 1816. október 13-án erősítették meg az általános vikáriusok a két alapító által együttesen szerkesztett alkotmányt, miután néhány csekély enyhítést végeztek rajta.

1817-ben Johanna anyát egy fájdalmas baleset következtében Párizsban meg kellett operálni, de ez sem hozta meg teljes gyógyulását. Abbaye- aux-Bois-ban barátságot kötött de Croisy márkinővel, és az ő befolyása lehetővé tette, hogy Párizs közelében is megalapíthasson egy új házat. Az Issyben megnyitott noviciátusból csakhamar számos új alapítás sarjadt. Amikor Johanna anyja 1818 májusában visszatért Maillébe, újabb megpróbáltatást kellett átélnie: egy bizonyos Anna nővér átmenetileg annyira megnyerte Fournet abbé különleges nagyrabecsülését, hogy főnöknővé tette. Bár Fournet abbé rövid időn belül belátta tévedését, mielőtt Anna nővért megfosztotta volna tisztségétől, Johannát próbára tette: nyolc napot Anna

Írta: Benedek Csaba

2019. augusztus 26. hétfő, 05:39 - Módosítás: 2020. április 06. hétfő, 12:33

nővér vezetése alatt kellett töltenie.

A kongregáció most már egyre gyarapodott: novíciák érkeztek Burgundiából, Auvergne-ből, Franche-Comté-ből, s egyre újabb házakat alapítottak. Amikor Rochefort-ban a hely már túl kicsinek bizonyult, az alapítók megszerezték La Puye hajdani priorátusának épületét, hogy itt alakítsák ki anyaházukat. Az átalakítás befejezését 1820. május 25-én körmenettel ünnepelték. Ezt követően Fournet elhagyta plébániáját, s teljesen kongregációja nővéreinek szentelte magát; szigorú, egyszerű és mélyreható vallási oktatást nyújtott. A korábbi priorátusban is nagyon bonyolult volt kezdetben az elhelyezésük, és nagy gondot jelentett az alapítónő számára. A következő években az új alapítás nővéreinek nagyobb része Dél-Franciaországba, a Pireneusok vidékére települt át. 1826-ban és 1829-ben két újabb noviciátust rendeztek be.

Az új alapítások arra kényszerítették a főnöknőt, hogy állandóan úton legyen, még hozzá nagyon nehéz körülmények között, amelyeket életmódjának szigorúsága még csak súlyosbított. Eközben egészsége teljesen megrendült. Fournet abbé 1834-ben bekövetkezett halála is súlyos csapást jelentett számára.

1838. augusztus 26-án halt meg. 1934-ben boldoggá, 1947. július 6-án pedig szentté avatták.

Irodalom:

[Szentek ´lete: Boldog Percy Tam´s v´rtanú](#)

[Magyar Katolikus Lexikon: Percy, Thomas B.](#)

[Szentek ´lete: Bichier des Ages Szent Johanna-Erzs´bet ap´ca, rendalapítô](#)

[Magyar Katolikus Lexikon: Johanna-Erzs´bet, Bichier des Ages, Szt, Jeanne-Elisabeth-Lucie](#)